

Máte rádi Redla?

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 06 Červenec 2011 22:02

Na letošním festivalu Vyšehraní jsem měl poprvé možnost vidět a slyšet **Vlastu Redla** s jeho novou kapelou. Jen málo osobností bylo a je předmětem tolika diskusí a střetu názorů, jako je tomu v případě Vlasty Redla. Výraz „osobnost“ je v jeho případě namístě. Předě mnou leží kniha Vlasty Redla

My tři a já

. Kniha není obvyklým souborem vzpomínek od dětství až po současnost, není sbírkou veselých historek. Bez těchto obvyklých klišé a zažitých autorských postupů se v této knize o duši autora dozvíme dost, chceme - li. Mezi popisem zážitků ze společných cest se Slávkem Janouškem a Jaroslavem Samsonem Lenkem na čtenáře mezi řádky blikají pocity a názory autora. Není to ten zdánlivý suverén z pódia, který na sebe nechá čekat před začátkem hraní nebo s přídávky po ukončení koncertu. Není to ten rozjásaný skákající kytarista nesoucí na krku zpěvačku, ani upovídaný muzikant, z něhož se suchým a nenápadným způsobem řinou vtipy a glosy. Najednou je tu citlivý člověk s pocity trémy a vlastní nedokonalosti. Jak to bývá obvyklé, jsou vnitřní duševní stavy zakrývány vnějšími. Ano, Redl občas více povídá, než hraje, občas mává rukou nad pravidly životosprávy, občas působí jako primadona, která nechá své diváky čekat, třeba jen proto, aby mohl dokouřit cigaretu. Ano, tak to je, ale na druhé straně je tu Redl, který dal hudbou a texty žánru zvaný folková hudba jiný, nádherný rozměr. Chvilí tichý, když zpívá o tom, jak je mu smutno, chvíli výbušný, když oslavuje své Město měst. Redl neplýtvá přemírou vydaných nosičů. Zato ty, které vydá, obsahují klenoty a odvahu jít jinak, jít dál i s vidinou, že ne všichni budou tleskat. Na psaní knihy měl Redl loňského roku dost času. Ta zlá dáma mu razantně klepala na dveře, byť má ještě dost času. V takové chvíli je dost času měřit a vážit dosavadní cestu, všechny výhry a prohry. V takových chvílích bývá člověk v podstatě sám a jeho pocity jsou nesdělitelné. V různých třináctých či jiných televizních komnatách jsou takové chvíle soustem pro diváky, protože i lidská bolest a utrpení jsou zbožím. O takových chvílích se v knize Vlasty Redla nedočteme, protože do svého světa pouští čtenáře jen zčásti a zbytek je pro přemýšlivé. Když koncert na pódiu přeplněném muzikantskými esy se středobodem jménem Vlasta Redl přerušil liják, vůbec mi to nevadilo. Na jevišti stál živý člověk. Člověk, který překonal nejen viditelnou počáteční trému, ale překonal daleko víc, než mnozí z nás. Ten „Blázen na kopci“ mi ten deštivý večer udělal velikou radost. Bez takových „bláznů“ by život nestál za nic.